

"Skånes barn få aldrig tillfälle att lära känna Skånes historia och de skånska fädernas öden och äventyr. Därför lära de heller aldrig att skönja kultursammanhanget, som förbinder landets forntid med dess nutid. Sålunda förkväves lika eftertryckligt som avsiktligt såväl skånsk hembygdkänsla som pietet för de skånska fäderna genom - den skånska skolans onaturliga, systematiska förtigande av det historiska sammanhanget. Är det då underligt, att denna överallt i Skåne genomförda fostran verkar allsmäktigt opinionsbildande och att den ständigt tillbakasatta eller undanskjutna skånska odlingen allmänt förgätes och föraktas? Är det då så besynnerligt, att det skånska historiska medvetandet har svårt att allmänt vakna?"

Ur "Det skånska problemet" av Berndt David Assarsson.

MÖRKLÄGGNINGEN AV SKÅNELANDS HISTORIA

"Öresundsmuren". Svensk inflyttning. Skånelands språk förvisas. Indoktrinering. Svenska massmedia i Skåneland. Vad vet Skånelands folk om sina egna kungar. Det som en gång var danskt eller skåneländskt är nu svenskt. Rätten till undervisning i Skånelands historia.

Vi har erfarit att segermakten på olika sätt fullföljt de i imperialistisk anda utstakade intentionerna avseende Skåneland, vilka drogs upp efter fredsslutet i Roskilde. Segermakten har också gjort allt för att hålla Skånelands folk i okunnighet om den egna historien och om de offer de många plundringskrigen kostade. Många har ju ansett att den moderna Berlinmuren skulle vara en unik företeelse i folkens historia, - men det kan den ingalunda anses vara, ty utan vidare kan den jämföras med den "mur" de svenska erövrarna satte i Öresund från och med 1679.

Inom den ramen bör vi särskilt uppmärksamma isoleringen från det gamla moderlandet. Fil dr Ingemar Ingers har i sin skrift "Skåne och Danmark" följande angelägna synpunkter: " - att där har funnits en period på över 140 år efter Skånes skilsmässa från Danmark, då all trafik mellan dessa länder var av svenska myndigheter inte bara strängt försvårad, men närapå förbjuden, då handel och samfärdsel var nedlagd, då t.o.m. införsel av danska böcker var förbjuden. Det barbariska förbudet emot all slags förbindelse mellan Skåne och Danmark infördes på 1680-talet till följd av svenska myndigheters misstänksamma hållning. Förbindelsen mellan släkt och vänner på bägge sidor om Sundet blev därigenom

förhindrad, och särskilt kännbart var detta för adeln och prästerskapet samt städernas borgerskap. Det ligger en lång och smärtsam väg ifrån denna isolering och till de lättnader som småningom - med början på 1820-talet - genomfördes. Och fastän vi nu i flera generationer har haft fri fart, gör sig följderna av denna långvariga isolering fortfarande gällande, -".

Den verkliga försvenskningen inleddes då den förenande länken Öresund stängdes. Därigenom upprättades också en dikterad politisk maktgräns utan folklig förankring. Den sammanbundna sydsandinaviska-europeiska kulturbygden splittrades i två delar. Urgamla kulturvägar över det förenade Sundet stoppades upp. Följderna blev en kraftig kulturell och ekonomisk försvagning av i första hand Skåneland, men till stor del drabbade den hela Norden.

I första hand avsåg den svenska regeringen att förhindra förbindelserna mellan Skånelands folk och det gamla moderlandet. Kusterna övervakades därför strängt. Inga till Danmark flyktade skåningar fick återvända och de som ändå gjorde det satte därmed sitt liv på en mycket skör tråd. von Ascheberg förklarade i mars 1685 för generalmajoren Friedrich von Buchwaldt, att skåningarna var "arga bovar och snapphanar", som efter återkomsten sannolikt skulle uppsöka skogarna. Inom ramen för sundets "järnridå" förbjöds all hemlig korrespondens med utlandet och de människor i Skåneland, vars anförvanter vistades i Danmark, övervakades i särskild ordning, bland annat försökte man förhindra brevliga kontakter mellan dem. Befallningsmännen fick uttryckliga order att rapportera alla utlänningar de anträffade. Man kan förutsätta, att ordern inte gällde alla de tyskar, polacker, skottar och engelsmän som hade sin hemvist i den svenska ockupations armén. De rusthållare och andra, som misstänktes för danska sympatier, gjorde man livet surt för på olika sätt och ännu långt in på 1690-talet efterspanade man ännu folk som kunde tänkas vara motståndare till den nya regimen.

- Och "Öresundsmuren" finns på sitt sätt kvar ännu den dag som i dag är, men numera i form av en "tullmur". Vill man skaffa ett danskt kulturalster till exempel i form av en bok, som handlar om något så närliggande som gemensam dansk-skånsk historia måste man betala avgift härför till svenska staten, trots att man har avsändaren inom synhåll bara några få kilometer på andra stranden. Denna ordning är förnuftsvidrig och strider mot bestämmelserna i de ännu gällande fredstraktaterna, ty i dem gavs det skåneländska folket självbestämmande och någon "tullmur" i Öresund fanns det inte något utrymme för.

Och försvenskningen fortsatte, men därefter och framåt i tiden utan onödiga störningar av västliga förbindelsers skadliga inflytande. Till slut lyckades man så väl, att de kommande generationerna inte visste något om vad som varit. Den gången det begav sig uppmuntrade man folk "av svensk nation", att flytta in i de erövrade provinserna och att ge dem företräde till alla offentliga befattningar, liksom företräde till ägandet av den skånska jorden. Som vi erfarit lyckades man över förväntan att beröva Skånelands folk dess historiska identitet. Inflyttningen pågår för övrigt ännu, men numera med stegrad intensitet. Ännu 1920 utgjorde Skånelands folk omkring 95 % av befolkningen, denna andel har därefter sjunkit i

allt snabbare takt. Uppsvenska dialekter börjar till och med ta överhanden åtminstone vad det gäller mediauppläsare i vår radio- och TV-ålder. Skånska dialekter kan till och med anses som uppseendeväckande i dessa avseenden och det gäller också en stor del av olika intervjuade kommunala koryféer. Den här frågan har aldrig ställts på sin spets, men det tycks vara så att dialektspråket är ett andra klassens språk här i vårt Skåneland och att man i våra dagar på styrt vis tar de slutliga stegen på försvenskningens väg. Det skånska språket och den skånska dialekten skall försvenskas och i spetsen går det statsstyrda radio- och TV-monopolet.

Vi kan dagligen höra och ibland även se tendenserna, inte bara från de centrala radio- och TV-sändningarna utan också ifrån lokalradiosändarna i Skåne. Det är ytterst märkligt, att det inte skall finnas kvalificerade radiopratare att tillgå som dialektalt hör samman med landskapet. Tydligt är, att bara man är kommen från någon ort norr om gamla riksgränsen har man företräde till de omtalade befattningarna. Det ser inte bättre ut än att de gamla föreskrifterna ännu är i kraft att ämbetena i första hand ges åt folk av "uppsvensk nation". Ännu en gång vill vi betona, att de fredstraktater som en gång reglerade Sveriges politiska gränser 1658, 1660 och 1679 tillförsäkrade Skånelands folk självbestämmanderätt. Denna rätt är fortfarande i kraft och den gäller också för det moderna radio- och TV-området. I kraft av vår självbestämmanderätt har vi i Skåneland rätten att själv svara för inte bara radio- och TV-nätet inom Skåneland, utan också detta mediums innehåll samt rätten att välja personal som skall verka i vårt radio- och TV-medium. Slutmålet, ett skåneländskt radio- och TV-bolag, är med hänsyn till genomslagskraften ett oerhört viktigt steg på vägen att stoppa eller i vart fall bromsa den accelererande försvenskningen av Skånelands folk och språk.

Ändå var det ju så att Skånelands språk var ett östnordiskt språk med östdanska dialekter, belagt från runstenarna från slutet av 900-talet, över Skånelagens båda handskrifter och urkunder fram till 1670-talet, då den svenska ockupationsmakten beslöt införa svenska språket som enda tillåtna officiella språk. Därefter försvann det skånska språket som kulturspråk för att enbart fortleva i form av skåneländska dialekter, - eller som ett förhånat andra klassens språk.

Det dialektala språket har under århundradena igenom varit en nagel i ögat på herrefolket. Den rikssvenska dialekten är slutmålet. Även om betoningarna på ortnamnen läggs på fel ställen, enligt vår mening, så är det vi som har fel och de som har rätt och till slut måste vi ju, enligt indoktrineringens lagar, tro att det är vi som har fel och acceptera de försvensgade ortnamnsbetoningarna.

Må vi här med Hallvard Tveiten notera, att när "skånska ortnamnsforskare" kallar de skånska ortnamnen för sydsvenska gör de samma fel, som om en skotsk ortnamnsforskare skulle kalla de skotska ortnamnen för engelska. Det som blev "sydsvenskt" gick vid återuppodlingen under 300- och 400-talet och fram till 1658 inte längre än till Hallands östra gräns och till Skånes och Blekinges norra gränser.

På olika sätt har man således intill fulländning lyckats övertyga det nu levande folket i Skåneland, att deras historia är Mälardalens historia. Så till den grad, att man betraktar Gustav Vasa som en kärleksfull landsfader även i Skåneland och Kristian den II som en tyrann, när det för vårt vidkommande är tvärtom! Och dessutom har vi inte någonting annat med nämnde svenske potentat att göra än att betrakta honom som en i raden av skövlarna. På samma sätt har man indoktrinerat Skånelands folk, att sucka och vändas i sorg och åminnelse den 6 november med psalm 124 på läpparna och med hansastaden Rigas blågula skeppsflagga i topp, - en flagga, som, liksom så mycket annat i Sverige, inte är något annat än lånegods. - Detta trots att vi för vår del inte har något med denne despot att göra i annan mån, än att han var en i raden av de som våldförde sig på oskyldiga människor i detta land, eller som han själv skrev "grasserat, skövat, bränt och ihjälslagit alldeles efter vår egen vilja"!

Sätten är många. Kanske en del minns ett TV-program sommaren 1976 då man en kväll samlades på den gamla skånsk-danska borgen Glimmingehus och pratade om svensk och stockholmsk historia. Den presenterades av Kristina Gyllenstjernas försvar av Stockholm mot danska och säkerligen också skånska belägrare. Man hoverade också över Sturarna, Gustav Vasa och andra liknande potentater, men man glömde, tydligen avsiktligt, att prata om dessa herrars grymheter mot folket i Skåneland! Den här typen av historia är inte annat än en detalj i en månghundraårig indoktrinering, som nu har blivit verkligt farlig genom TV-mediets genomslagskraft. Någon i Glimmingehuspanelen tog för övrigt upp tanken att Skåne vid den tiden var danskt, men svenskarna, som dominerade tillställningen, låtsades som om de inte hört det. Tänk om vi i stället fått lov av statsmonopolet att berätta om skånsk 1500-talshistoria av skånska historiker på skånskt språk på denna plats och i detta medium!

En annan väsentlig maktfaktor är den svenska pressen i Skåneland. Utan att ha belägg för det kan man ändå ana någon sorts central styrning av vad tidningarna saluför till sina läsekretsar. Brännbara stoff i form av olika skåneländska yttringar tar man helt enkelt inte upp till debatt. Vi har ju erfarit vilket minimalt utrymme den rent skånska tidningen "Skåne-Kuriren" fått bland sina kollegor i tidningsvärlden. Vi minns också vilket mottagande Palle Laurings bok "Danmark i Skåne" fick då den kom ut 1952. Knappast en rad bevärdigades den med. Palle Luring själv fick i spänd förväntan förgäves vänta på recensionerna i Skånelands svenska tidningar. Man kan utan vidare med David Schwarz debattartikel i Dagens Nyheter 26.5.1979, inte utan skäl fråga, "Måste Sverige bilden censureras?" Även om nu inte denna debattartikel gällde skånska problem leder frågan ändå till slut till att "Sverige bilden" fortfarande måste censureras i Skåneland och i det avseendet sköts det på ett galant styrt (?) sätt av den svenska pressens flertal i Skåneland. På så sätt bidrar detta massmedium i modern tid till den försvenskning som startades här 1658.

Vad har vi då fått veta om våra egna kungar? Inget nämnvärt annat än i förbigående eller om de inte kunnat utmålas som lastbara eller brottsliga män. Varför undanhålles detta det skånska folket? Varför kan man inte i våra skolor

upplysa ungdomen om att de har en annan historia och andra kungar än de svenska ända fram till senare delen av 1600-talet? Vad vet vi om Fredrik III 1648-70? eller om Kristian IV 1588-1648 med undantag för att han grundade Kristianstad? Är det någon som vet något om Fredrik II 1559-88?, sannolikt enbart ett fåtal. Vi kan gå ändå längre tillbaka bland våra kungar och träffar då Kristian III 1543-59 och Fredrik I 1523-33, är det fler än ett fåtal av Skånelands folk som vet något om dem eller deras tid? Den som är mest känd i så fall är väl Fredrik I:s föregångare Kristian II, eftersom denne i Sveriges historia har utmålats som "Kristian tyrann", en man som i svenska historien helt och hållet saknar förtjänster - en man som gav order om Stockholms blodbad. Men i det sammanhanget är att märka, att ingen av dem som gav order om Skånelands månghundraåriga blodbad fått någon liknande stämpel på sig! Vad har vi fått veta om kung Hans 1481-1513 eller om Kristian I 1448-81? Ingenting! Skånelands folk vet i dag inte ens att de varit kungar över detta land. Ännu mindre har man då fått veta något om alla de andra företrädarna för Skånelands folk bakåt i tiden, ända till Gorm den gamle då Skåneland på 900-talet förenades med Danmark.

Före den danska föreningen med Skåneland fanns det ju en annan historia. Varför har vi inte fått veta något om den? Skulle det vara farligt eller skadligt att tala om den långa raden av skånska kungar, som styrde över ett självständigt Skåne? Vi kan ännu följa dem bakåt i tiden från Gunne Hand under förra delen av 900-talet till Kiar under 500-talet. Ej heller den delen av vår historia finns i vårt medvetande. I stället har vi ju fått veta så mycket mer om Uppsala och sveakungarna, så till den grad att de numera betraktas som "våra". Allt lika med planerad medveten indoktrinering. Det som har varit och är skånsk historia skall förtigas. Vi är numera ett mycket fattigt folk, då vi inte längre har någon egen historisk plattform att stå på. I stället har vi iklänts en falsk och främmande historisk identitet. Vi har därigenom på ett bedrägligt sätt frånhänts banden med det förflutna, och sättet på vilket det har skett är helt enkel upprörande.

Vi har bevisen runt omkring oss utan att vi dagligdags ägnar dem en tanke. Vi har kort sagt fallit i skickligt gillrade fällor i form av att det som en gång var danskt eller skånskt numera är svenskt eller i undantagsfall sydsvenskt. Trots, och det vill vi särskilt understryka, att det som man satt svensk stämpel på inte har någonting med Sverige eller svenskarna att göra. Var och en kan ju ta fram en historiebok och börja läsa och vanligtvis börjar man med stenåldern. Fortsätt och läs, men man skall inte finna något annat än att de avsnitt, som beskriver Skåneland fram till 1700-talet betecknas som svensk kultur. Men det var ju inte så. Skåneland var en del av Danmark fram till 1658 och kan inte anses som helt skilt från sitt gamla moderland förrän tidigast 1720. Varför talar man då inte om att den här delen av det svenska imperiet har en egen historia tillsammans med Danmark? Varför säger man, att stenåldersmannen eller kvinnan från Barum vid Ivösjöns strand, som egenmäktigt har bortrövats till Statens Historiska Museum i Stockholm, är den äldste svensken som har hittats?, för övrigt omkring 7000 år gammal. Inte ens denna människa från svunnen tid fick vila i frid för erövrarmakten och dessutom, han eller hon har ingenting med Sverige att göra! Varför säger man att silverbrudkronan från Skepparslöv är den äldsta svenska brudkronan? Den har

ingenting med svensk kultur att göra, ty det är en skånsk brudkrona tillverkad i Vä 1597 av den dansk-skånske silversmeden Hans Clausen. Vi skulle utan vidare kunna mångfaldiga exemplen på hur danska och skånska kulturalster, numera utbasuneras som svenska eller som mått på svensk kultur. Alltsammans kan inte åsättas någon annan stämpel än att det är ett styrt historiskt bedrägeri riktat mot Skånelands folk, för att man på så sätt skall bibringas den uppfattningen att det här aldrig funnits någon annan historia.

Diskrimineringen i historiskt avseende har inte bara skett inom den vanliga skolans ram, utan även i den högre undervisningen av alla kategorier. Här får man grundligt sätta sig in i de svenska grunderna för till exempel rättshistoria, kyrkohistoria, etnologi och så vidare. Men det är ju ändå så, att Skånelands folk har andra grunder för sin historia åtminstone fram till 1720. Medvetet har man behandlat och behandlar denna vår grund som om den aldrig funnits, utgående ifrån att vår historia är Sveriges historia. Detta är naturligtvis helt riktigt inom den ännu pågående försvenskningens ram att behålla folket i okunnighet, ty det kanske skulle vara farligt för imperietanken att förkunna en annan avvikande syn på bakgrunden än den tillåtna!

"En stad, ett land, ett folk är ej blott ifrågavarande geografiska område eller ifrågavarande summa individer just nu, utan ett stycke levande verklighet, som först i sammanhang med hela sin historia kan förstås och förklaras", betonar Berndt David Assarsson i sin skrift om "Det skånska problemet".

Vi har rätt att kräva undervisning om Skånelands historia i Skånelands skolor av skåneländska lärare! Den rätten finns inskriven i de fredstraktater, som reglerade Skånelands övergång till svenskarna och representeras, av föreskriften att Skånelands folk skulle "blifva vidh deres vanlige rätt, lagd och gamble privilegier och frijheder oturberade och obehindrade,"!

Traktaterna äger fortfarande giltighet då de inte är begränsade i tiden och som vi vet, gäller de ju fortfarande i det avseendet att Skåneland ännu är en inkorporerad del av Sverige. Om nu fredstraktaterna således är giltiga i ett avseende skall de helt naturligt göras giltiga även i andra avseenden! Inom den ramen har vi här i Skåneland rätt till inre självstyre i så gott som alla livets och gemenskapens frågor.